

Publicerad 2014-09-19 01:34 av Tommy Vähä-Rainio

Far

Ordet Far,

låter mycket enkelt.

Men det ordet har jag total disrespekt för.

Jag har aldrig haft någon far,
aldrig sett någon far,
aldrig haft någon förebild,
aldrig haft någon,
jag kunnat tala om,
aldrig haft någon att vara stolt över.

Jag vet inte vem som är min far.

Jag har aldrig sett honom.

Skulle jag mot förmodan möta honom idag.

Om han en lever,
det fega kräket.

Skulle jag sänka honom,
in i hans jävla feghet,
med ett enda slag.

Sänka ned honom i den ovisshet han gav mig.

Slaget skulle komma
precis innan hans patetiska försök
att söka förlåtelse.

Och skulle du mot förmodan läsa detta.

Kom inte nära mig!

Sök ej upp mig!

Om du nu mot förmodan lever.

Det är för sent nu!

Jag kommer bara att slakta dig!

Jag har varit min egen far i hela mitt liv.

Och jag är själv far i dag,
en mycket stolt sådan.

Det du missade var,

tre mycket fantastiska barnbarn.

Och en fantastisk kvinna som är min älskade fru,
och Mor till de fantastiska barnen.

Troligvis är du redan död!

Och du missade även att
jag stod där vid gravkanten
och gav dig credit!

Var fanns du?
När jag behövde dig?

Den förebild jag behövde,
att bygga livet på?

Det fanns inget!

Ingen far!

Därför byggde jag mitt eget liv,
utan dig.

Utan Far.

Jag vet mycket i livet,
efter allt jag har sett,
hört och upplevt.

Och det viktigaste jag vet,

är att mina barn alltid har en Far.

Som finns där för dem!

En Far!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Tommy Vähä-Rainio med Poeter.se id #221772 innehar upphovsrätten